

prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău
Judecătorul: Sv. Tizu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru

Î N C H E I E R E

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Plamadeala Valentin împotriva Primăriei municipiului Chișinău, cu privire la anularea refuzului din 10 iulie 2015 și obligarea de a emite certificatul de urbanism informativ și procesul – verbal de recepție finală cu excluderea sintagmei „provizoriu”,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău 16 mai 2017, prin care s-a admis apelul declarat de Primarul General al municipiului Chișinău și s-a casat integral hotărâre Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 7 aprilie 2016, fiind emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 23 iulie 2015, Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei municipiului Chișinău, cu privire la anularea refuzului din 10 iulie 2015 și obligarea de a emite certificatul de urbanism informativ și procesul – verbal de recepție finală cu dreptul de înregistrare la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău, dar și obligarea modificării planului geometric (f. d. 6).

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, prin hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 13 februarie 2008, s-a admis cererea acestuia, cu privire la acceptarea succesiunii rămasă după decesul mamei sale, Plamadeala Antonia, decedată la YYYYYY în mun. Chișinău. Astfel, s-a recunoscut dreptul de proprietate a acestuia asupra casei de locuit din XXXXX, cu suprafața de 156,2 m.p., amplasată pe lotul de pământ cu suprafața de 797 m.p., prin intrarea în proprietate a averii succesoriale, constituită din casa de locuit din aceeași stradă, cu obligarea Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău să efectueze modificările respective.

În continuare, Plamadeala Valentin a susținut că, prin raportul de expertiză al Inspecției de Stat în Construcție nr. 405 05 – 05/I, s-a constatat că „baia”, „casa de locuit individuală cu 2 nivele”, „garajul pentru 2 microbuze” și „șura” sunt într-o

stare satisfăcătoare, iar proprietarul lor poate înainta obiectele menționate comisiei spre recepție finală. Totuși, conform procesului-verbal de recepție finală nr. 386 din 17 iulie 2014, comisia de recepție finală a recomandat ca obiectivul - baia nr. 1(02), garajul nr.2 (03) și șura nr. 3 (04), amplasat în XXXXX, să se recepționeze - provizoriu.

Reclamantul a subliniat că certificatul de urbanism informativ nr. 112i/14 din 3 martie 2014 a stat la baza întocmirii procesului – verbal menționat mai sus. Totodată, în punctul 3 al acestui act, referitor la regimul arhitectural – urbanistic, s-a indicat că toate construcțiile pot fi exploatate provizoriu, fără dreptul de înregistrare la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău și fără restituirea costului rezidențial în cazul deciziei de demolare. Aspectul arhitectural al construcțiilor neautorizate nu corespunde normelor arhitecturale.

Astfel, în opinia acestuia, certificatul citat nu corespunde prevederilor articolului 2 din Legea nr. 163 din 9 iulie 2010, cu privire la autorizarea executării lucrărilor de construcții, deoarece nu a fost specificată limita de existență a construcțiilor din speță.

În aceste condiții, Plamadeala Valentin a remarcat că, la 19 mai 2015, a depus o cerere prealabilă la Primăria municipiului Chișinău, solicitând întocmirea certificatului de urbanism nou și modificarea planului geometric al bunului imobil.

La 10 iulie 2015, reclamantul a fost informat că, potrivit Planului Urbanistic General al mun. Chișinău, aprobat prin decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 68/1-2 din 22 martie 2007, terenul și casa de locuit lit. A, „A” (01) și construcțiile neautorizate: baia nr. 1, garajul nr. 2 (03) și șura nr. 3 (04) din XXXXX, sunt amplasate în limitele liniilor roșii de trasare în perspectiva intersecției XXXXX.

În mod corespunzător, s-a arătat că atât construcțiile neautorizate, cât și terenul pot fi folosite provizoriu până la valorificarea terenului respectiv conform prevederilor Planului Urbanistic General al municipiului Chișinău. Anterior, prin decizia nr. 71/17 – 37 din 3 mai 2007, Consiliul municipal Chișinău a transmis în folosință provizorie d-nei Plamadeala Valentina terenul cu suprafața de 0,0797 ha situat la XXXXX.

În concluzie, reclamantul a considerat că refuzul Primăriei mun. Chișinău este unul ilegal și neîntemeiat, lezându-i drepturile acestuia.

Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, a solicitat anularea refuzului Primăriei municipiului Chișinău din 10 iulie 2015 și obligarea eliberării certificatului de urbanism informativ și a procesului – verbal de recepție finală, cu exploatarea băii nr. 1 (02), garajului nr. 2 (03) și șurei nr. 3 (04), cu dreptul de înregistrare la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău (f. d. 6).

În același timp, reclamantul a cerut obligarea modificării planului geometric al bunului imobil, deoarece construcțiile cu nr. 01, 03, 04 nu se extind parțial pe terenul cu nr. cadastral XXXXX, ce rezultă în ridicarea topografică pentru privatizarea lotului de pământ din XXXXX din 19 martie 2015 (f. d. 6).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâțul Primăria mun. Chișinău a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca nefondată (f. d. 45 – 47).

La 4 aprilie 2016, reprezentantul reclamantului, avocatul Bobeică Călin, a renunțat la capătul de cerere cu privire la obligarea Primăriei mun. Chișinău de a modifica planul geometric al bunului imobil (f. d. 84).

Prin hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 7 aprilie 2016, s-a admis acțiunea integral (f. d. 86, 89 – 91).

Astfel, instanța de fond a recunoscut refuzul Primăriei municipiului Chișinău din 10 iulie 2016 ca fiind ilegal și a obligat Primăria municipiului Chișinău de a elibera certificatul de urbanism informativ și procesul – verbal de recepție cu excluderea sintagmei „provizoriu” (f. d. 86).

Împotriva acestui act de dispoziție, Primăria municipiului Chișinău a declarat apel în termenul legal (f. d. 151 – 152). În rezultat, Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, a formulat o referință, solicitând respingerea cererii acestuia (f. d. 127 - 128).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 16 mai 2017, a admis apelul declarat de Primarul General al municipiului Chișinău și a casat integral hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 7 aprilie 2016, fiind emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată (f. d. 148 – 158).

La adoptarea soluției, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de Plamadeala Valentin în cererea de chemare în judecată. Suplimentar, s-a remarcat că Primăria mun. Chișinău a ținut cont de faptul că toate construcțiile accesorii sunt neautorizate. Această împrejurare nu a fost contestată de nici o parte pe parcursul examinării cauzei. Mai mult, baia nr. 1, garajul nr. 2 (03) și șura nr. 3 (04) din XXXXX sunt amplasate în limitele liniilor roșii de trasare în perspectiva intersecției XXXXX. Terenul cu suprafața de 0,0797 ha din adresa respectivă a fost transmis defunctei Plamadeala Antonia, care este mama intimatului, în folosință provizorie (f. d. 156).

În același context, Colegiul judiciar a stabilit că toate construcțiile menționate mai sus nu se încadrează în categoria construcțiilor cu caracter provizoriu, ci în categoria construcțiilor auxiliare, anexe – care pot fi construcții cu caracter definitiv sau provizoriu. Totodată, instanța de apel a statuat că pct. 3 din certificatul de urbanism nr. 112i/14 din 3 martie 2014 prevede că aceste construcții pot fi exploatate provizoriu, în special până la elaborarea planului urbanistic în detaliu pentru zona mai sus și valorificarea terenului după destinație (f. d. 156).

Cu referire la terenul destinat construcției, instanța de control judiciar a observat că imobilul respectiv aparține cu drept de proprietate Consiliului Municipal Chișinău (f. d. 12), respingând, în această parte, ambiguitățile depistate de Judecătoria Centru, mun. Chișinău ca fiind inexistente (f. d. 157).

Într-un final, instanța de apel a decis că statutul provizoriu al construcțiilor indicate supra este fundamentat în decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 71/17 – 37 din 3 mai 2007, iar din cauza că sunt neautorizate pe un teren proprietate municipală nu pot fi recepționate definitiv. Din aceste considerente, răspunsul Primăriei mun. Chișinău din 10 iulie 2015 este legal și fondat (f. d. 157).

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel s-a călăuzit de art. 21 alin. (1), 22 alin. (2), 24 alin. (1), 28 alin. (1) al Legii nr. 163 din 9 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, art. 29 alin. (1) lit. t) din Legea

privind administrația publică locală și punctul 32 din Regulamentul privind gestionarea resurselor financiare, aprobat prin decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 3/23 din 3 aprilie 2013.

La 20 iulie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 16 mai 2017 (f. d. 159).

La 9 august 2017, Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017, solicitând casarea acesteia cu menținerea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 7 aprilie 2016.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că este lipsit de posibilitatea exploatării depline a construcției sale și de dreptul de înregistrare a dreptului de proprietate la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău, pe motive neîntemeiate din punct de vedere juridic. Mai mult, acesta a susținut că argumentele intimatului invocate în răspunsul din 10 iulie 2015 sunt declarative.

Într-un final, Plamadeala Valentin a opinat că nu este de acord cu poziția Primăriei municipiului Chișinău referitor la neîncadrarea în termenul prevăzut de lege, de vreme ce acțiunea a fost depusă la 23 iulie 2015, iar refuzul contestat a fost expediat la 10 iulie 2015.

La 21 septembrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Primăriei municipiului Chișinău, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 166).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Mandatul nr. 0877712 din 11 iulie 2017 dovedește faptul că avocatul Bobeică Călin a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele lui Plamadeala Valentin, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 108) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 16 mai 2017 a fost expediată în adresa părților la 20 iulie 2017 (f. d. 160), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către participanții la proces. De

fapt, în lipsa unor înscrisuri pertinente, instanța de recurs nu poate determina cu precizie momentul, când a fost comunicată hotărârea motivată.

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces la justiție, dar având în vedere data expedierii deciziei contestate (20 iulie 2017), instanța de judecată constată că recursul declarat de Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, la 9 august 2017, este depus în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, parag. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac

ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, de exemplu, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, ibidem, parag. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, parag. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 - 37).

În speță, instanța observă că, în susținerea poziției sale, recurentul Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, nu a invocat nici un temei prevăzut la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, ignorând în mod cert cerințele obligatorii din art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 16 mai 2017, instanța de apel s-a călăuzit de art. 21 alin. (1), 22 alin. (2), 24 alin. (1), 28 alin. (1) al Legii nr. 163 din 9 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, art. 29 alin. (1) lit. t) din Legea privind administrația publică locală și punctul 32 din Regulamentul privind gestionarea resurselor financiare, aprobat prin decizia Consiliului Municipal Chișinău nr. 3/23 din 3 aprilie 2013.

Instanța de recurs subliniază că recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel. Mai mult, nu a dat detalii cu privire încălcările comise de

instanța de apel pe care le-ar fi considerat esențiale. În esență, recurentul combate argumentele Primăriei municipiului Chișinău invocate în ordine de apel, deși era necesar de adus observații referitoare la ilegalitatea deciziei atacate.

În baza celor prezentate, completul Colegiului constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurentul a fost reprezentat de către avocatul Bobeică Călin, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 din Legea cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, ibidem, parag. 45).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, parag. 24; *Beniamin Nersesyanyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

Mai mult, instanța observă că, *în principiu*, Plamadeala Valentin a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, parag. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită

mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Plamadeala Valentin, prin intermediul avocatului Bobeică Călin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală